

Serbeste Övgü

– Afet Kırat · 01 Kasım 2010

Özgürüm rüzgâr kadar, fırtınayım eserim
Dolaşırım her yeri sınır tanımam asla
Bazen rehavet verir bazen nefes keserim
Rahatım ve serbestim hecelere kıyasla.
Bir yağmur damlasıyım düşerim okyanusa
Gururla haykırım damla değil denizim!
Bazen de gizlenirim kristal bir fanusa
Susarım aransam da bulunmaz ki hiç izim.
İğnenin deliğinden sızarak geçen benim
İmgeler denizinden inciler seçen benim.

Vahşi kısrak gibiyim koşarım rüzgâr gibi
Uçsuz bucaksız vadi yeşil kırlar meskenim
Dur durak bilmez aşkım Hak'tan yadigâr gibi
Güneşin huzmesiyle yanıyor yağız tenim.
Volkan olur patlarım engel görürsem eğer
İçimdeki ateşle yıkar geçer aşarım
Hiçbir şey durduramaz ne üzengi ne eğer
Duygum kaleme düşer volkanlardan taşarım.
Yüksünmeden buluttan gözyaşı içen benim
En verimli tarladan nimeti biçen benim.

Sevgileri ekerim sırtımdaki heybeden
Yetişsinler diyerek gözyaşımla sularım
Nasıl mutlu olur ki hürriyeti kaybeden
Gelirse o an çağlar gözümdeki sularım.
Ne çiçekler yetişir çeşit çeşit rengârenk
Yaprağına toz konsa nefesimle iterim
Gerek var mı sınıra sesimle gelir ahenk
Kement atar yakalar tutamazsam biterim.
Rengârenk bahçelerde tomurcuk açan benim
Gönülden gönüllere mis koku saçan benim.
AFET KIRAT